

EFE

Un grup d'efectius dels Mossos d'Esquadra surten de l'edifici del Palau de la Música Catalana, a Barcelona, amb unes caixes amb documentació, després d'haver efectuat un registre a les oficines per ordre del jutge.

Crònica d'un saqueig anunciat

El frau en la gestió del Palau de la Música, que puja a 35 milions d'euros, ha causat un escàndol de tal magnitud que ha tocat de mort l'anomenat "oasi català". Un any després de l'inici d'aquest afer, els partits polítics continuen llençant-se'n les culpes.

L'anomenat "oasi català" és una expressió que prové d'una teoria no escrita segons la qual, almenys fins no fa gaire, la política catalana, tant pel que fa a les formes com a les persones que la porten a terme, constituïa un cas aïllat i singular. Així, l'oasi català estaria format per un nucli reduït de famílies, gairebé sempre les mateixes, molt ben relacionades entre elles i plenes de bones intencions. Segons aquesta idea, al voltant d'aquesta elit no hi hauria hagut mai gent interessada en el seu enriquiment personal, sinó únicament persones amb una voluntat de servir el país amb dedicació i honestedat. Aquesta teoria, si bé ja era qüestionada des de molt abans, va saltar feta miques el juliol del 2009, quan la justícia, a instància de la Fiscalia de Delictes Econòmics de Catalunya, va procedir a la intervenció dels comptes de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i va obrir un sumari per investigar les presumptes irregularitats comeses en la seva gestió.

De cop i volta, hom es va adonar que un dels homes més distingits de l'elit política i social catalana, admirat i venerat per tot l'oasi, un home que durant més de trenta anys havia estat al capdavant d'una de les institucions més representatives del país i de la cultura

catalana, era, en realitat, un impostor. Fèlix Millet, president de la Fundació del Palau de la Música, persona respectable i respectada, guardonada amb una infinitat de distincions, es convertia de la nit al dia en un personatge sospitós d'haver desviat una quantitat important de diners dels fons del Palau per a ús particular. Una mostra de l'impacte que el cas Palau va provocar en la política i la societat catalanes va quedar perfectament reflectida en la valoració que en va fer el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Joan Manuel Tresserras, per a qui Fèlix Millet no era res més que un traïdor.

La presumpció d'innocència de Fèlix Millet, de fet, va quedar definitivament enterrada unes setmanes després de l'escorcoll policial, quan el ja expresident del Palau va presentar una confessió al jutjat, reconeixent la seva culpabilitat i l'apropiació de 3,3 milions d'euros. Amb el temps, tanmateix, s'ha vist que aquesta quantitat era molt inferior a la real. El divendres de la setmana passada, els nous gestors del Palau de la Música van presentar l'auditoria definitiva dels comptes de l'entitat, que eleva a més de 35 milions d'euros el desfalc perpetrat per Fèlix Millet i el seu soci, Jordi Montull. Segons aquest informe, de la xifra total del frau, 13 milions d'euros correspo-

nen a les irregularitats comeses a l'Orfeó Català, 17,5 milions a la Fundació del Palau de la Música i 4,6 milions al consorci públic del Palau, format per la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i el Ministeri de Cultura espanyol.

El pitjor de tot plegat, tanmateix, és que el "saqueig del Palau", com ha estat batejat aquest afer, es podia haver aturat molt abans. Almenys, una auditoria portada a terme per la Sindicatura de Comptes de la Generalitat va detectar algunes irregularitats en la gestió del Palau de la Música l'any 2002, sobretot pel que fa a la manca de control de les despeses i a l'excessiu poder acumulat pels seus dirigents. Aquest organisme ho va posar en coneixement del Parlament, tot i que el seu informe no va rebre l'atenció que es mereixia. De la mateixa manera, sembla que durant anys va imperar al Palau una mena de llei de silenci, ja que, segons es va saber al llarg de les setmanes posteriors a l'esclat d'aquest afer, moltes persones vinculades professionalment al Palau de la Música eren conscients de moltes de les irregularitats que cometien els gestors, però ningú va gosar mai dir-ho en veu alta.

Polítics honorables. El darrer episodi rellevant de tot aquest procés i que, alhora, ha marcat l'inici del

A la foto de l'esquerra, Fèlix Millet (esquerra) i Jordi Montull (dreta) surten de la presó de Can Brians, acompanyats pel seu advocat, el 30 de juny passat. A la foto de la dreta, el conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, Antoni Castells, durant la seva compareixença.

parèntesi estival, ha estat la compareixença del conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, Antoni Castells, davant de la comissió creada al Parlament arran d'aquest escàndol. L'objectiu d'aquesta comissió és esbrinar si Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), una de les branques de CiU, el principal partit de l'oposició, hauria rebut fons per al seu finançament de forma il·legal per part dels antics gestors del Palau de la Música.

De la compareixença d'Antoni Castells davant del Parlament, feta a petició pròpia, en va destacar la defensa que va fer de l'honorabilitat dels polítics que, segons ell, treballen pel servei públic. A la vegada, Castells va retreure als periodistes la forma com han tractat aquesta qüestió. A banda d'això, el conseller d'Economia va defensar l'actuació del seu departament i va acusar de deslleialtat institucional l'oposició, principalment CiU. Antoni Castells, que va tancar la ronda de compareixences davant d'aquesta comissió, va demanar a tots els partits que fessin una reflexió sobre el descrèdit que el cas Palau i les seves conseqüències polítiques han causat en les institucions catalanes.

Abans de la compareixença del conseller Castells, tots els altres principals

protagonistes d'aquest afer havien ja desfilat per davant de la comissió. Un dels moments àlgids fou la presència al Parlament dels dos principals imputats, Fèlix Millet i Jordi Montull. El més destacat d'aquesta compareixença fou precisament el que no es va dir. Tant Millet com Montull, per recomanació dels seus advocats, es van acollir al seu dret a no respondre les preguntes dels diputats. La sessió, doncs, es va convertir en un monòleg per part dels parlamentaris que interrogaven els imputats. Les imatges difoses posteriorment mostraven un Fèlix Millet a voltes amb posat seriós, però també, en algun moment, somrient de forma irònica davant d'alguna pregunta incòmoda.

També són dignes de menció les intervencions de dos dels consellers d'Obres Públiques de la Generalitat durant els governs de CiU, Pere Macias i Felip Puig, el 13 de juliol proppassat. La compareixença d'aquests dos polítics va aixecar força polseguera i va escenificar perfectament la confrontació que el cas Palau ha generat entre la classe política catalana. En una sessió molt moguda, Puig i Macias van acabar invertint els papers i, en lloc de respondre les preguntes, van acabar qüestionant l'actuació dels altres partits, sobretot els que confor-

men el govern de la Generalitat. Tant Macias com Puig van equiparar la comissió parlamentària a un tribunal de la inquisició.

Implicació municipal. El cas Palau, com s'esdevé sovint en escàndols econòmics d'aquest tipus, té moltes ramificacions, una de les quals ha involucrat de ple l'Ajuntament de Barcelona. El 9 de juliol passat, la fiscalia va presentar una ampliació de la querella pel cas del projecte que pretenia construir un hotel en un edifici proper al Palau de la Música. En aquesta ampliació, la justícia va imputar el tinent d'alcalde d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona, Ramon García-Bragado, el gerent d'Urbanisme, Ramon Massaguer, i a unes quantes persones més relacionades amb aquesta àrea. La Fiscalia acusa Ramon Garcia-Bragado de formar part d'una trama que l'any 2006, quan era secretari de la Presidència de la Generalitat, amb Pasqual Maragall, s'hauria posat d'acord amb Millet i Montull per col·laborar en aquesta operació urbanística de l'hotel del Palau. Aquesta col·laboració, segons la fiscalia, va continuar quan Bragado va tornar a l'Ajuntament.

Davant d'això, el 16 de juliol es va constituir una comissió a l'Ajun-

PARLAMENT DE CATALUNYA

tament de Barcelona per tal d'investigar la responsabilitat municipal en l'afer del projecte de l'hotel del Palau. La creació d'aquesta comissió, amb caràcter no permanent i a porta tancada, havia estat aprovada per unanimitat pel ple de l'Ajuntament celebrat el 18 de juny anterior. Com que, a diferència del Parlament de Catalunya, una comissió municipal no pot obligar ningú a comparèixer, només foren dos, els exregidors socialistes Carles Martí i Xavier Casas, els càrrecs importants que van acceptar declarar.

Després d'aquesta compareixença, el president d'aquesta comissió, Jordi

William Carnes, només va explicar que Martí i Casas havien declarat, però no va donar detalls sobre els regidors que no ho havien volgut fer. És per això que molts han interpretat el funcionament d'aquesta comissió municipal com el resultat d'un pacte de silenci entre els diferents partits. És previst que el mes de setembre, quan la comissió reprenghi els treballs, compareguin per declarar Ramon García-Bragado i Ramon Messeguer. Val a dir també que, a pesar de les pressions, l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, no va destituir García-Bragado, i es va limitar, només, a apartar-lo de les seves funcions relacionades amb l'urbanisme.

Lliures sense fiança. En qualsevol cas, el que més ha indignat l'opinió pública en relació amb el cas Palau és que, malgrat la confessió de culpabilitat feta per Fèlix Millet, el jutge no en va ordenar l'empresonament. El 16 de setembre de 2009, Millet va reconèixer a Juli Solaz, titular del jutjat d'instrucció número 30 de Barcelona, haver-se apropiat d'almenys 3,3 milions d'euros del Palau, en benefici seu i del seu soci, Jordi Montull. Aleshores, Millet va disposar 1,8 milions en efectiu al jutjat "per reparar el dany causat", una quantitat que s'afegia a uns altres 1,8 milions que la policia havia confiscat en una caixa de seguretat del Palau. En la confessió, Millet manifestava el seu penediment absolut i es mostrava disposat a col·laborar amb la justícia. A més, va lliurar una llista de tot el

seu patrimoni, valorat, segons ell, en 12 milions d'euros, per assegurar el rescabament de l'entitat. Entre altres coses, Millet va admetre que havia fet obres a les seves residències de l'Ametlla del Vallès i de Barcelona per valor d'1,3 milions d'euros amb diners del Palau. El jutge Solaz els va citar tots dos el 19 d'octubre de 2009 per declarar, tot i que els va deixar en llibertat amb càrrecs i sense fiança.

Posteriorment, el 17 de juny de 2010, la jutgessa Míriam de Rosa Palacio, que instrueix el cas de l'hotel del Palau, va ordenar l'empresonament incondicional de Millet i Montull, sense fiança, per un presumpte delictes d'apropiació indeguda i tràfic d'influències. La jutgessa va considerar també que hi havia risc d'ocultació, alteració o destrucció de proves i que, en cas de continuar en llibertat, els dos detinguts podien influir en els testimonis que encara havien de declarar. Al final del mes de juny, un cop van haver declarat tots els testimonis, Millet i Montull van tornar a quedar en llibertat. D'aquesta forma, un any després d'esclatar tot l'afer, el que se sap ja del cert són, principalment, dues coses: que el frau comès al Palau de la Música puja a 35 milions d'euros i que els dos principals responsables segueixen en llibertat. Per saber on van anar a parar aquests diners i esbrinar quin és el grau d'implicació de l'oasi català en aquest afer, caldrà esperar una mica més.

Xevi Camprubi

Una coproducció de:

CCCB Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Mitjà patrocinador:
el Periódico

CCCB
Montalegre, 5 - 08001 Barcelona
933 064 100 - www.cccb.org